

Vergaderjaar 1990–1991

21 087

Uitbreiding en wijziging van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne en daarmee samenhangende wijzigingen van andere wetten (vergunningen en algemene regels voor inrichtingen; procedures voor vergunningen en ontheffingen; handhaving)

Nr. 47

VIERDE NOTA VAN WIJZIGING

Ontvangen 26 juni 1991

In het voorstel van wet worden de volgende wijzigingen aangebracht.

A

In artikel I, onder G, komt artikel 37 te luiden:

Artikel 37

1. Indien een vergunning betrekking heeft op een inrichting,
 - a. behorende tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie waarin bij die maatregel aangegeven chemische afvalstoffen, afgewerkte olie of andere afvalstoffen, die van buiten de inrichting afkomstig zijn verwijderd worden, waarvan het – gezien hun aard of de hoeveelheid waarin zij vrijkomen – in het belang van een doelmatige verwijdering noodzakelijk is dat zij buiten Nederland, dan wel binnen Nederland in slechts een of enkele inrichtingen verwijderd worden.
 - b. waarin bij algemene maatregel van bestuur aangegeven chemische afvalstoffen of afgewerkte olie, die in de inrichting zijn ontstaan, op of in de bodem worden gebracht om ze daar te laten, waarvan het – gezien hun aard of de hoeveelheid waarin zij vrijkomen – in het belang van een doelmatige verwijdering noodzakelijk is dat zij buiten Nederland, dan wel binnen Nederland in slechts een of enkele inrichtingen verwijderd worden,worden bij de toepassing van dit hoofdstuk en van hoofdstuk 4 de bepalingen van deze paragraaf in acht genomen.
2. Indien dat in het belang van het doelmatig verwijderen van de betrokken afvalstoffen naar het oordeel van Onze Minister dringend noodzakelijk is, en naar zijn oordeel de totstandkoming van een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in het eerst lid niet kan worden afgewacht, kan hij een regeling vaststellen van de in dat lid bedoelde strekking. Een zodanige regeling vervalt een jaar nadat zij in werking is getreden, of, indien binnen die termijn een algemene maatregel van bestuur ter vervanging van die regeling in werking is getreden, op het tijdstip waarop die maatregel in werking treedt. De

termijn kan door Onze minister een maal bij een met redenen omkleed besluit met ten hoogste een jaar worden verlengd.

B

In artikel I, onder G, wordt artikel 37a gewijzigd als volgt.

1. Het eerste lid komt te luiden:

1. Een vergunning wordt, voor zover zij betreft het verwijderen van de betrokken afvalstoffen die van buiten de inrichting afkomstig zijn, onderscheidenlijk het op of in de bodem brengen van de betrokken afvalstoffen die in de inrichting zijn ontstaan, niet verleend dan nadat Onze Minister heeft verklaard dat hij daartegen geen bezwaar heeft.

2. Het tweede lid wordt – onder aanduiding van het derde tot en met het zesde lid als tweede tot en met vijfde lid – geschrapt.

C

In artikel I, onder G, wordt in artikel 37c «In gevallen als bedoeld in artikel 37, eerste en tweede lid, zijn de artikelen» vervangen door: De artikelen.

D

In artikel I, onder GG, wordt in artikel 74 «Indien een vergunning betrekking heeft op een inrichting als bedoeld in artikel 37, eerste lid, of behorende tot een krachtens artikel 37 aangewezen categorie», vervangen door: In een geval als aangewezen krachtens artikel 37,.

E

In artikel I, onder GG, wordt in artikel 75, tweede lid, «voor een inrichting als bedoeld in artikel 37, eerste lid, of behorende tot een krachtens artikel 37 aangewezen categorie,» vervangen door: in een geval als aangewezen krachtens artikel 37,.

F

In artikel I, onder LL, wordt in het voorgestelde derde lid «20, 38» vervangen door: 20, 37, 38.

Toelichting

Met de voorliggende nota van wijzigingen wordt maximaal tegemoetgekomen aan de door verschillende woordvoerders in de Tweede Kamer geuite kritiek op de constructie van de verklaring van geen bezwaar voor inrichtingen voor de verwijdering van chemisch afval of afgewerkte olie. Voorgesteld wordt nu de in het wetsvoorstel gekozen lijn van de verklaringseis behoudens vrijstelling in bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen gevallen, te vervangen door de lijn waarbij niet de verklaring voorop staat, maar juist de integrale decentraal te verlenen milieuvergunning, behoudens een verklaringseis in specifieke, bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen gevallen.

Deze omkering van de lijn vindt plaats in het licht van de sinds de totstandkoming van de Wet chemische afvalstoffen veranderde opvattingen over de toedeling van de centrale overheid van de verantwoordelijkheid voor het chemische afvalstoffenbeleid in termen van het realiseren van toereikende verwijderingsfaciliteiten/capaciteiten en beoordeling van de doelmatigheid van de verwijdering van chemisch afval. Ik ben het eens met de verschillende woordvoerders in de Tweede Kamer,

die te kennen hebben gegeven dat deze verantwoordelijkheid zo veel mogelijk bij de provincie dient te worden gelegd. Dan is het inderdaad niet geheel logisch het rijk voor dit soort inrichtingen in het algemeen te voorzien van instrumenten en bevoegdheden, ook voor dat deel waarvoor het aan de provincies is om de verantwoordelijkheid voor een doelmatige verwijdering te nemen.

Het is echter wel mijn opvatting dat het op dit moment te vroeg is om de mogelijkheid van centrale doelmatigheidstoetsing als exponent van centrale verantwoordelijkheid in zijn volle omvang af te schaffen. Ik ben van mening dat een deel van de verantwoordelijkheid voor het realiseren van toereikende verwijderingscapaciteit voor chemisch afval en afgewerkte olie – ook in de opvatting van de Tweede Kamer – nog steeds aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer wordt toegerekend. Het gaat dan om het realiseren van die voorzieningen waarover opvolgende ministers veelal juist op verzoek van de Kamer frequent met de Kamer hebben overlegd en nog steeds overleggen en waarvan er met het oog op de doelmatigheid in Nederland één of slechts enkele nodig zijn. Genoemd kunnen worden de centrale verwerkingseenheid voor afgewerkte olie, de C2-deponie en de (uitbreiding van de) verbranding van chemisch afval in Nederland. De conclusie dat de verantwoordelijkheid ook hier ware te decentraliseren, trek ik bij voorkeur daarom eerst nadat enkele jaren ervaring is opgedaan met de planmatige aanpak zoals ik die voorsta op dit terrein en waarover ik de Tweede Kamer binnenkort per brief zal informeren.

Er van uitgaande dat althans voor een deel van het chemisch afvalverwijderingsbeleid de centrale verantwoordelijkheid van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer gehandhaafd moet blijven, ligt het ook in de rede hem te voorzien van de daartoe nodige effectieve instrumenten. Daarom dient voor de inrichting waarom het gaat, de verklaring van geen bezwaar behouden te blijven: enerzijds betekent dat voor de vergunningvrager/houder dat hij hetgeen hem is toegestaan en de daarbij geldende voorschriften in één document kan vinden, anderzijds dat de minister in voldoende mate zijn verantwoordelijkheid geldend kan maken.

Op dit moment kunnen als categorieën van inrichtingen waarvoor de eis van een verklaring van geen bezwaar zou moeten gelden, worden genoemd:

- inrichtingen waarin chemische afvalstoffen die gechloreerde koolwaterstoffen bevatten, worden gedestilleerd;
- inrichtingen waarin afgewerkte olie – al dan niet samen met bij de amvb aan te geven chemische afvalstoffen – wordt bewerkt of verwerkt;
- inrichtingen waarin chemische afvalstoffen worden verbrand of vergast;
- inrichtingen waarin zware metalen worden teruggewonnen uit die metalen bevattende chemische afvalstoffen;
- inrichtingen waarin specifiek ziekenhuisafval wordt verbrand;
- inrichtingen waarin batterijen worden verwerkt op bij de maatregel aan te geven wijze;
- inrichtingen waarin zinkhoudende beitsbaden worden verwerkt op bij de maatregel aan te geven wijze;
- inrichtingen waarin fotografisch/chemisch afval wordt verwerkt op bij de maatregel aan te geven wijze;
- inrichtingen waarin verfafval wordt verwerkt;
- inrichtingen waarin bij de maatregel aan te geven C2-afvalstoffen op of in de bodem worden gebracht om ze daar te laten.

Het is niet geheel uitgesloten dat bij de daadwerkelijke voorbereiding van de maatregel zal blijken dat er naast de genoemde, een beperkt aantal categorieën is, waarvoor een centrale toetsing evenmin kan worden gemist. Dit kan mede het gevolg zijn van het feit dat nieuwe

technologische ontwikkelingen leiden tot herverwerking, waarvoor in verband met de doelmatigheid slechts een of enkele inrichtingen nodig zijn.

In artikel 37, tweede lid, wordt wel de mogelijkheid geboden dat de minister in spoedgevallen een besluit neemt tot aanwijzing van een categorie van inrichtingen waarvoor een verklaring van geen bezwaar nodig is. Aangesloten is daarvoor bij de in het wetsvoorstel Afvalstoffen opgenomen constructie voor de spoedaanwijzing van bijzondere afvalstoffen. Een spoedaanwijzing kan voor deze inrichtingen bijvoorbeeld nodig zijn indien de ontwikkelingen op het gebied van afvalverwerkings-technieken zich in een hoger tempo voltrekken dan met de voorbereiding van een algemene maatregel van bestuur is bij te houden. Zo'n nieuwe ontwikkeling kan resulteren in een verwerkingsmethode waarvoor een centrale doelmatigheidstoetsing nodig is. Om dat te bewerkstelligen moeten de inrichtingen waarin zo'n verwerking plaats vindt, bij amvb worden aangewezen voordat er een vergunning voor wordt verleend. Zolang dat niet het geval is, behoren zij immers tot de competentie van de provincie. Het totstandbrengen van een amvb voor de betrokken categorie van inrichtingen zou echter langer kunnen duren dan het verlenen van een vergunning door de provincie. Uiteraard moet overigens de spoedaanwijzing zo snel mogelijk worden gevolgd door een aanpassing van de aanwijzingsamvb.

Gezien de zwaarte van de inhoud van de betrokken amvb wordt de voorbereiding ervan onder de zware procedure van artikel 80b gebracht.

In het kader van de regelmatige evaluatie van de werking van de Wet milieubeheer (het huidige artikel 80 van de Wet algemene bepalingen milieubeheer) zal worden bezien of verdere decentralisatie op termijn mogelijk is.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders